

NOČNA PESEM

Anton Vodnik

Z nevidnih pobočij
pastir — ali veter? — hiti,
da mu rosni plašč šumi,
skozi meglice v dolino.
V mrak se mu noga
vse tiše, mehkeje pogreza
kot v višnjevi sneg — —

Tedaj — kot mil sijaj
ugasne zadnja breza...
Bori, studenci in srne
žejni so zvezdne svetlobe.

Drhteč od tesnobe
v hišah prižigajo luči,
da bi razmaknili sobe,
v sebi uzrli daljino...
Ko jih bodo utrnili,
vsak bo s svojo bolečino
spet temán in sam,
doklér ne bodo krova
preleteli
vigredni oblaki beli.

Ko sonce, blisk iz brezna,
se je kakor zlati disk
nad ognjenimi topoli
v žgočih plamenih vrtelo,
da nama je srcé žarelo
kot rubin v mladih prsih
in je svetlo polje rdelo
od škrlatnih zrelih žit —
sva se srebrno potapljala
v modre sence pod hrasti.

O, dolgo cveteti, zoreti,
kot sad presladek pasti
najsvetlejšemu v dlani!

Zar njegov ti izsesal
srcá bo zadnji sok
in vroče ga prelil
v svoj še globlji krog
blestenja — —

O čisti val drhtenja!

Na daljni meji,
koder senca se ustavi
ptic, oblakov in glasov,
tišina zazveni kot rog,
da venomer brni sinjina
in daljina valovi
okoli tvojih, mojih nog.

S sijajem tvojih dni
v trudnem srcu,
že mrzlem od pepela,
pel bom skoz mrakove —
čuj cimbale, zvonove! —
da sleherna temina
kot slikano bo okno
živo zažarela
in me z mavrico odela.